

som den er for Øjeblikket, kunne blive over-
satte, naar der ikke skal betales derfor, og
jeg tror, at de Forfattere, de unge, begyn-
dende Forfattere, som have klaget sig over,
at de ikke have faaet noget for Overføttelsen
af deres Bærker, maa være overmaade glade
ved, at deres Skrifter ere blevne oversatte paa
Dybt, selv om de ikke have faaet noget for
det, thi det vil her hjemme altid have nogen
Betydning for dem, naar Bladene meddele,
at et Arbejde af den og den Forfatter er
oversat paa det fremmede Sprog; og hvis
de efterhaanden vinde en saadan Plads i
det fremmede Land, at man sætter Pris paa dem
og bliver ved at oversætte dem, ville de jo altid
have et Middel til at kunne sikre sig Betaling
for deres Arbejder, idet de saa, naar de ere komne
saa vidt, altid ville kunne udgive deres Arbej-
der samtidig paa deres Modersmaal og paa
det fremmede Sprog. Det gør jo allerede
nu en Del af de Forfattere, der ere komne
videst og have vundet fast Fodsætte i de
fremmede Lande, og jeg tror heller ikke, at
det for deres Bedkommende har saa stor
Betydning, hvordan man ordner det. Der-
imod indrømmer jeg, at der er en Del
Forfattere, for hvem det maatte kan have
Betydning, det er dem, der staa paa Over-
gangen mellem de første, som jeg nævnte,
og de sidste, dem, som ere begyndte at
komme ind paa det fremmede Marked, men
som endnu ikke have naaet en saadan Posi-
tion, at de kunne udgive deres Skrifter
samtidig paa det fremmede Sprog og paa
dansk. For Forfattere paa det Trin er det
muligt, at det kunde have nogen Betyd-
ning, men jeg tror, alt vel overvejet, at
det ikke har saa overordentlig Betydning for
dem. Naar man saa ser det fra en anden
Side, over for den almindelige Folkeophy-
sning, var det egentlig det, der gjorde
mange af os mest betænkelige, idet vi fryg-
tede for, at hvis Oversættelser skulde be-
tales og betales nogenlunde ordentlig, vil
der være en hel Del af vor Bladlitteratur,
for Eksempel Feuilletonlitteraturen, som vilde
synke ned under det Niveau, hvorpaa den
nu staar, idet man kunde frygte for, at Blad-
dene saa ville sige: Ja, saa meget ville vi
ikke betale, saa meget kunne vi ikke betale,
men der er Folk her hjemme, der tilbyde
originalt Stof billigere, end vi kunne faa
det oversatte — og jeg tror, at der stadig
vil være Folk nok, der ville tilbyde saadant
billigt Originalstof, men jeg tror, at det vilde
være meget uheldigt, hvis vi i Stedet for
gode Oversættelser fra fremmed Litteratur fik
vore Blade, som læses af Menigmand,
fyldte med hjemmegjorte daarlige Produkter.
Det var altsaa noget saadant, vi frygtede

for. Nu vil jeg indrømme, at man her
blot staaer med et Støn, og det er ikke let
at træffe nogen endelig Afgørelse om, hvad
der her er det rette. Selvfølgelig er
det det korrekteste, at man betaler For-
fatteren uden videre, og det er ingen
behagelig Ting at skulle staa og forsvare, at
vi skulle blive ved at leve som en saadan
lille litterær Køvestat. Det er det ikke, men
de smaa Staters Forhold til Bernerkonven-
tionen er endnu en tvivlsom Ting. Berner-
konventionen er tiltraadt af følgende større
Stater: Tyskland, Spanien, Frankrig, Stor-
britannien og Italien. Det er altsaa Hoved-
landene — ja Rusland er jo ikke med,
Amerika heller ikke — men ellers er det de
store Hovedlande. Saa er den tiltraadt af
nogle mindre Lande, men ved dem er der en
Ejendommelighed, som jeg om lidt skal berøre.
De mindre Lande ere Svejts og Belgien —
ja, saa er der Luxembour, Monaco, Haiti
og Tunis, men disse sidste antager jeg egent-
lig ikke spille nogen væsentlig Rolle. Det
er altsaa egentlig Svejts og Belgien, der
nærmest maa stilles sammen med os. Men
der er den store Forfæls, at man i Svejts
og Belgien — i hvert Fald for en stor Del —
har Sprog tilfælles med en eller flere af de
store Nationer, der have sluttet sig til Kon-
ventionen, og i det Tilfælde bliver Stillingen
jo, som de Herrer ville se, ikke lidt forstellig
fra Stillingen i et Land, der som Danmark
har et Sprog, der ikke er fælles med noget
af de andre Landes Sprog. Vi kunde altsaa
ikke i Fjor tiltræde Forslaget paa dette
Hovedpunkt, men der var en Del af os, der
i vore Tvivl stod saaledes, at vi meget
væsentlig saa hen til, hvorledes den Sag
vilde blive taget i vort Naboland Norge.
For der er jo netop Forholdet dette, at selv
om Norge og vi ikke have Sprog tilfælles
— hvad man jo egentlig strengt taget ikke
kan sige —, have vi dog Litteratur tilfælles,
og det, at vi have Litteratur tilfælles, virker
jo ganske overordentlig ind paa hele dette
Forhold. Jeg tror ikke, at det i Længden vil
kunne lade sig gøre, at et af disse to Folk
tiltræder Konventionen, og det andet staaer
udenfor. Jeg tror, at vi blive nødt til at
følges ad, enten i at tiltræde eller i at blive
uden for Bernerkonventionen — og For-
holdene i Norge ere jo noget lignende som
Forholdene her. Og saa i Norge har man
haft denne Sag til Behandling adskillige
Gange. Den kom navnlig frem og blev
brændende i Norge — jeg tror, det var i
1884 eller 1885 — i Anledning af den Kiel-
landske Sag. Da man i Norge ikke vilde
gaa ind paa en Digtergag til Alexander
Kielland, rejstes det Spørgsmaal, om man